

ΑΝΑΓΚΗ ΥΠΑΡΞΗΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΡΕΑΛΙΣΜΟΥ

Από το 1821 έχουν περάσει ακριβώς 200 χρόνια. Τη φετινή χρονιά ο ελληνισμός γιορτάζει την απελευθέρωση του από τον τουρκικό ζυγό και πλήθος συνεδρίων, ημερίδων, εκδηλώσεων λαμβάνουν χώρα ανά την επικράτεια. Οι επετειακές αυτές εκδηλώσεις δεν αναφέρονται αποκλειστικά στα γεγονότα της εθνικοαπελευθερωτικής Επανάστασης του 21 αλλά και στην πορεία του ελληνικού κράτους στα 191 – για την ακρίβεια- αναγνωρισμένα διεθνώς χρόνια ύπαρξης του.

Ποιοι ήταν οι Έλληνες; Απόγονοι ποιών; Των Αρχαίων Ελλήνων ή των Ρωμαίων/Βυζαντινών; Ή και των δύο; Ποιος ο ρόλος των Μεγάλων Δυνάμεων και της Δύσης στη διαμόρφωση της νεοελληνικής ταυτότητας; Ανήκει ο Έλληνας πολιτικά και πολιτισμικά στη Δύση αλλά η ιδιοσυγκρασία και η Ιστορία του στην Ανατολή; Ερωτήματα που συζητούνται σε αυτές τις συναντήσεις και συνήθως προκαλούν αντιπαράθεση σε υψηλό τόνο.

Σημαντικό θέμα αποτελεί επίσης η εξέλιξη των εθνικών θεμάτων και η γνώση των νέων επί αυτών. Τα εθνικά θέματα που απασχολούν την Ελλάδα από τη Μεταπολίτευση είναι τα εξής:

- A. Αμφισβήτηση εθνικής κυριαρχίας (κατοχή νησιών) και κυριαρχικών δικαιωμάτων (επέκταση σε 12 ν.μ) από την Τουρκία.
- B. Λύση στο Κυπριακό
- Γ. Μακεδονικό/Σκοπιανό
- Δ. Μεταναστευτικό
- E. Προστασία δικαιωμάτων εθνικής μειονότητας Βορείου Ηπείρου.

Η γνώση των εθνικών θεμάτων έως το επίπεδο της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης είναι ιδιαίτερα χαμηλή. Το εκπαιδευτικό σύστημα προσφέρει το μάθημα της Ιστορίας αναλόγως των πεποιθήσεων της εκάστοτε κυβέρνησης και τα βιβλία αλλάζουν σχεδόν κάθε φορά που αλλάζει και η κυβέρνηση. Η ύλη καλύπτει έως και την περίοδο του Β'ΠΠ και δίνει περισσότερο βάρος σε κοινωνικές-οικονομικές πτυχές. Χαρακτηριστικά αναφέρεται το σταφιδικό ζήτημα που εκτείνεται σε ολόκληρη ενότητα και ελάχιστη αναφορά υπάρχει στο Μακεδονικό Αγώνα, τη Β. Ήπειρο, τον Πόντο, την εισβολή στην Κύπρο.

Η κυρίαρχη τάση μεταξύ των νέων είναι αυτή του προοδευτικού/φιλελεύθερου τρόπου ζωής, των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, της αδιαφορίας για τα κοινά, για τα εθνικά θέματα, για την Ιστορία, για την προσφορά στο κοινωνικό σύνολο. Μέρος επίσης της νεολαίας στρέφεται σε ιδεολογίες του παρελθόντος, αναμασώντας τσιτάτα και φρούδες ελπίδες αλλαγής του κόσμου υπέρ μιας επιστροφής σε καταστάσεις που περισσότερο προβλημάτισαν παρά έδωσαν λύσεις ή καλύτερευαν τη ζωή των ανθρώπων. Η ταμπέλα του ρατσιστή, εθνικιστή, ακραίου, σκοταδιστή κολλάει εύκολα σε όποιον δεν συμβαδίζει με την κυρίαρχη τάση και τα πιστεύω της πολιτικής ορθότητας (political correct). Οι υποτιθέμενοι δημοκράτες και δικαιωματιστές ξεχνούν τον «αγώνα» υπέρ

δημοκρατίας όταν κάποιος άλλος εκφράσει διαφορετική γνώμη από τη δική τους. Παλεύουν δήθεν για πλουραλισμό και ανεκτικότητα αλλά ουσιαστικά απαιτούν μόνο μία άποψη. Η αναφορά στη Συνθήκη των Σεβρών, στη Μικρασιατική Εκστρατεία, στη γενοκτονία του ποντιακού Ελληνισμού, στη σφαγή της Σμύρνης, στην καταπάτηση δικαιωμάτων και περιουσιών των Ελλήνων της Β. Ηπείρου μπορεί να εκθρέψει τον εθνικισμό, υποστηρίζουν. Από πότε όμως η ιστορική μνήμη μετατρέπει τους ανθρώπους σε εθνικιστές;

Όταν όμως και την έννοια του εθνικισμού κατάφεραν κάποιοι να της δώσουν αρνητική χροιά, πώς να μην χαρακτηρίσουν εθνικιστή έναν αγνό πατριώτη; Ένας άνθρωπος ταγμένος στην προάσπιση του εθνικού συμφέροντος και στα δίκαια του ελληνισμού χαρακτηρίζεται ως στενόμυαλος και οπισθοδρομικός. «Πόσο καλύτερος θα ήταν ο κόσμος χωρίς έθνη, κράτη, σύνορα, θρησκείες» υποστηρίζουν και απαιτούν άμεση αλλαγή. Η ουτοπία όμως δεν αποτελεί παρά το όνειρο του «ημι-ξύπνιου». Η πραγματικότητα είναι σκληρή και πρέπει κάποτε να την αντιμετωπίσουμε ρεαλιστικά και όχι ιδεαλιστικά. Να αντιλαμβανόμαστε τι συμβαίνει στη γειτονιά μας, πως ενεργούν οι γείτονες μας, τι προθέσεις έχουν. Και να έρθει η αλλαγή μέσω των παρακάτω:

- Διάρθρωση μαθήματος Ιστορίας με λιγότερα κοινωνικο-οικονομικά στοιχεία και περισσότερα πολιτικά
- Εισαγωγή κεφαλαίου με τη θέση της Ελλάδας στον 21^ο αιώνα και εισαγωγή περί Διεθνών Σχέσεων (μπορεί να προσφέρεται και στο μάθημα της Κοινωνιολογίας)
- Προβολή πρωτίστως της εθνικής ταυτότητας και έπειτα της κοινοτική/ευρωπαϊκής με ταυτόχρονη καλλιέργεια ιστορικής συνείδησης
- Αποφυγή του φοβικού συνδρόμου και της νοοτροπίας «η ισχυρή, μη ανταγωνιζόμενη Τουρκία»
- Αποφυγή ξενολατρίας και του συνδρόμου «οι ξένοι μας απελευθέρωσαν, αν δεν ήταν εκείνοι θα ήμαστε ακόμα ραγιάδες»
- Καλλιέργεια συνείδησης για αποφυγή του πολέμου αλλά ταυτόχρονα και σθεναρής συμμετοχής σε αυτόν όταν χτυπήσει την πόρτα μας (κουλτούρα εθνικής ασφάλειας)
- Γνώση των ευρωπαϊκών θεσμών ώστε να αποφεύγονται οι απόψεις «οι Βρυξέλλες μας κυβερνούν», «οι ξένοι θέλουν το κακό μας»
- Εμπέδωση της υποχρεωτικότητας συμμετοχής σε Συμμαχίες και Διεθνείς Οργανισμούς αλλά με την παράμετρο στήριξης στις ημέτερες δυνάμεις για την αντιμετώπιση οποιοδήποτε κινδύνων
- Εμπέδωση των τεσσάρων πυλώνων εθνικής ασφάλειας: εξωτερική πολιτική/διπλωματία, εύρωστη οικονομία, ισχυρές Ένοπλες Δυνάμεις, πολιτιστική συνοχή

Υπλγός Μιλτιάδης Παρλάντζας, MSc, MA (c)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Α.Ματζάκος, Α.Δρίβας, Β.Μαρτζούκος, Γ.Δουδούμης, *Η Τουρκία ως απειλή*, (Αθήνα: ΕΛΙΣΜΕ, 2021)

Ι.Μάζης, *Γεωπολιτική προσέγγιση για ένα νέο ελληνικό αμυντικό δόγμα*, (Αθήνα: Παπαζήσης, 2006)

S.Huntington, *Η σύγκρουση των πολιτισμών και ο ανασχηματισμός της παγκόσμιας τάξης*, (Αθήνα: Πατάκης, 2017)